

de una família afligida per la més honda de las penas ante el espectáculo de veinte mil personas que se divierten?

Pongámonos a la altura de nuestra época.

Reprobemos indignados la pena de muerte que nuestras leyes imponen al criminal por mano del verdugo, y respetemos la pena de muerte que nuestras costumbres imponen al torero por medio del toro.

Que la ley mate al criminal, es una vergüenza; que un toro mate a un hombre, es una diversión.»

(SELGAS.)

AIGUA AVALL

Aquest article fa quatre setmanes que l'autor lo deixà llest, mes per causes especials no s'ha pogut publicar fins avui, perdent, per aital motiu, força oportunitat.

La caritat ben ordenada comensa per un mateix.

Lo bé que fa la mà dreta, per esser agradós a Deu, es necessari que l'esquerra no se'n enteri. Lo que vol dir, que les obres bones com més amagades es fassin més importància tenen.

Aquestos principis d'alta moral cristiana acaben d'esser posats en pràctica en lo Congrés i Senat espanyols.

Reclosos en sessió secreta, amb harmonia i quietut mai vistes, cada diputat i senador es tatarà personalment una quantitat de cent duros de sou cada mes. Aquesta quantitat, si tenim en compte que podien assignar-se-la igualment de cinc mil pessetes, hem de confessar que foren moderats.

Lo cas extravagant es que, segons aquestos senyors, això s'es fet per a treurer abusos que malmetien los cabals de l'hisenda espanyola.

Segons càlcul, aquest abús costava al Tresor d'Espanya, 910 pessetes anyals; quantitat fabulosa que, de durar uns quants anys més, la ruïna nacional era segura. La causa de tot això? Molt senzill: los parlamentaris espanyols feien servir, en lloc d'un segell de 15 cèntims per a una carta, lo *membrete* o marca del Congrés. Així les cartes no'ls costaven cap cèntim de franqueig. A més, s'es comprovat, i aquí es lo greu, que amics d'aquestos senyors se'n aprofitaven descaradament. Per exemple, un apotecari amb la marca del Congrés enviava dins d'un sobre de carta, prospectes a tot Espanya dient que havia descobert un *elixir* meravellós

per a curar ulls-presos o naigament. Aquesta defraudació, a més de tacar l'honorabilitat de nostres legisladors, costaba, repeteixo, anualment 182 duros a la caixa del ministre d'Hisenda.

En lo successiu podrem respirar més lliurement, doncs això en la nova reforma ha desaparegut del tot. Are, està clar, lo remei es més dolent que la malaltia, ja que per a posar frè a un abús d'aquesta naturalesa s'ha posat en pràctica lo refrà castellà que diu: *Un clavo saca otro clavo*, i aquest *clavo* son 500 pessetes mensuals que cada diputat s'ha pres la llibertat de fixar-se per a ell mateix per a gastos de correspondència. La suma que aquesta nova atenció reporta, i que ja es votada i per lo tant inclosa dintre'l pressupost actual, puja a 2.500.000 pessetes, i tot per a treurer un abús que'n costava... ¡¡910!!

Amb 2.500.000 pessetes, els diputats podran comprar per a la seva correspondència particular 16.666.666 segells de correu a raó de 15 cèntims cada segell, i encare els sobrarán 10 cèntims.

Un cas d'economia tan especial ha cridat fortament l'atenció dels representants i diplomàtics estrangers amb residència a Madrid, quins s'han apressurat a comunicar-ho als seus governs respectius.

Hi ha la seguretat que en lo successiu l'aritmètica sofrirà una transformació radical amb aquest nou sistema de contabilitat.

No será estrany veurer algún dia uns examens aixís:

Catedràtic.—Si un home va carregat amb un pes a sobre de 90 kilos, i hem de treurer una quantitat de pes perque no pot portar-lo, quina operació farem?

Alumne.—Afegir-hi 90 kilos més a sobre.

Catedràtic.—Sobressalient.

PICAROL.

DEPORTIVAS

El domingo último visitó el campo de Sports «Granollers S. C.» el equipo «Avenç de Esplugas», partido que no resultó muy interesante, pues los locales, dominaron y vencieron con suma facilidad por la friolera de 7 goals a 0.

Ha salido para San Feliu de Guixols, el equipo del «Granollers S. C.», campeón del Vallés,